

Ω, λησμονημένη αιωνιότης! (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 17 Μαΐου, 2015

Ο Άγιος Παΐσιος έλεγε: «Οι άνθρωποι ως πρόσωπα έχουν ενδιαφέρον. Τα πράγματα όμως με τα οποία ασχολούνται δε με ενδιαφέρουν καθόλου ή με ενδιαφέρουν πολύ λίγο. Τα κοσμικά είναι χωρίς σημασία, διότι δεν οδηγούν στη σωτηρία».

Βλέπω τους ανθρώπους να ασχολούνται με χίλια δυο μάτια και να αγωνίζονται με πολύ κόπο και πάθος να τα μάθουν, να τα κατακτήσουν και να τα διδάξουν και στους άλλους. Να αναλώνονται σε πράγματα, που τους κλέβουν κυριολεκτικά τις διαθέσιμες πνευματικές δυνάμεις της ψυχής και του σώματος. Τρέχουν με μανία πίσω από τόσα άχρηστα, **πρόσκαιρα** και στείρα εν τέλει για την ψυχή εφευρήματα.

Διοργανώνουν

εκδηλώσεις για το πιο ασήμαντο ή το αυτονόητο. Βγάζουν νόμους, που πολλές φορές ταπεινώνουν αυτήν καθ'

εαυτήν την ύπαρξη του πλάσματος, που λέγεται άνθρωπος. Γράφουν βιβλία με απίθανους τίτλους και περιεχόμενα. Επινοούν διάφορα και τα ανάγουν σε θέματα μεγίστου ενδιαφέροντος και προσπαθούν να πείσουν ότι αυτά είναι στις προτεραιότητες της ζωής. Το τίποτα το προβάλλουν ως

κάτι και μαλώνουν και

διαφωνούν για το μάταιο. Καμιά επένδυση

για **το επέκεινα. Καμιά ανησυχία για το**

αιώνιο. Κανένα εφόδιο για τη «μεγάλη συνάντηση». Όλα για το εδώ. Όσο ο άγιος Αυγουστίνος κράζει με λαχτάρα και πόθο και αγωνία: «Ω, αιωνιότης! Ω, αιωνιότης!», τόσο

αυτοί κλείνουν στεγανά τα αυτιά του σώματος και της ψυχής και αποκλείουν και απορρίπτουν πεισματικά **την άλλη ζωή,**

για την οποία έχουν προοριστεί και με

άπειρη αγάπη τους έχει ετοιμαστεί. Με τις μωρολογίες και τα βέβηλα λόγια επί

ώρες ατελείωτες καλλιεργούν **«το χάυνου»**, όπως θα έλεγαν και οι

αρχαίοι πρόγονοί μας. Έχουν πια υπερφορτώσει όλους τους χώρους από ιδέες και

επινοήματα αμφιβόλου περιεχομένου και ποιότητας, πολλές φορές δε και πλήρη βρώμας και δυσωδίας. **Χωρίς ίχνος αναφοράς ή έστω υπαινιγμού για την πίστη, για την ύπαρξη της άλλης ζωής.**

Μάλλον δε ευκαιρίας διδομένης, αυτή να καθίσταται θέμα προς ειρωνεία και απαξίωση.

Το ίδιο δε απογοητευτική και η στάση του επιστημονικού κόσμου, η οποία στην πλειοψηφία της επιμένει στη μελέτη του μικρόκοσμου και του μακρόκοσμου, αφήνοντας στην άκρη με απαξιωτικό τρόπο την άλλη προέκταση, αυτήν της **αιωνιότητας** και την βάσει των αγίων Πατέρων ερμηνεία. Αλλά «**Θεός ου μυκτηρίζεται**».

Δεν

χορταίνει η ψυχή, δεν ικανοποιείται το κατά φύση προσδοκώμενο, που έχει μέσα της φυτεμένο **με τις διαστάσεις της αιωνιότητας**. Όταν έρθει ώρα του πειρασμού, η δύσκολη ώρα, τότε θα φανεί ποιο είναι το περιεχόμενό της. Η ανασταλτική και καθοδηγητική δύναμη, η αγαπητική. Αν υπάρχει. Πώς θα τα βρεις με τον συνάνθρωπό σου, το γείτονά σου, το συνάδελφό σου, με τον εχθρό σου; Τρεφόμενος με άχυρα και σκουπίδια που, ναι μεν ευφραίνουν για λίγο, αλλά μη έχοντας τα υλικά που χρειάζεται το πνεύμα, δεν αφήνουν τίποτα στην καρδιά; Έτσι είναι η χαρά, η αγάπη; Δεν έλκουν τις ρίζες τους από **την προσδοκία της αιωνιότητας, η οποία ελευθερώνει τον άνθρωπο από τη φυλακή του προσκαίρου**; Τότε είναι ψεύτικες και γρήγορα μετατρέπονται σε μίσος, σε αντιπάθεια, σε φοβερή έχθρα.

Στο βιβλίο

«**Ένα όνομα για την αιωνιότητα**», του Ρουμάνου Βιργίλιου Γκεωργκίου, ο μικρός Βιργίλιος, όταν διαπιστώνει πως δεν έχει ονομαστική γιορτή, διαμαρτύρεται στη μητέρα του για το ειδωλολατρικό όνομα που του έδωσε και **αποφασίζει να γίνει άγιος, ώστε να μείνει το όνομά του στην αιωνιότητα** και να γιορτάζεται. Η επιθυμία και ο πόθος κάθε ψυχής, εκφράζεται με τόση απλότητα και γνησιότητα από τα χείλη ενός παιδιού.

Με λίγα

λόγια όλα αυτά συμβαίνουν, επειδή έχει αποκλείσει και έχει διαγράψει τελείως ο άνθρωπος από τη ζωή του την προέκταση της αιωνιότητας. «Εδώ είναι ο παράδεισος κι η κόλαση

εδώ», που λέει και το άσμα ή «Μία είναι η ουσία, δεν υπάρχει αθανασία». Αυτό έχει ως οδηγό στη ζωή του και περνάει ο καιρός και «δεν πειράζει όλοι έτσι κάνουνε» και περιθωριοποιεί τη συνείδηση, τη σπρώχνει στην άκρη, της λέει να σιωπά, να μη διαμαρτύρεται. «Εδώ, μόνο εδώ. Μη με πιέζεις, μη μου στερείς την ελευθερία μου. Άσε με να χαρώ, να χορτάσω αυτό που θέλω». Βέβαια αυτή δε σιωπά, διότι στην πραγματικότητα είναι η φωνή του Θεού μέσα μας και επιμένει, όχι από γινάτι αλλά από άπειρη αγάπη.

Ας χαρακτηριστεί αγενές αυτό που θα γράψω παρακάτω και ακραίο. Έτσι κι αλλιώς μας έχει φάει η ευγένεια, αλλά δεν είναι και δικό μου. Το βρήκα γραμμένο σε πάνινη σκηνή μιας κατασκήνωσης, πριν από τριάντα χρόνια. Δεν μπορώ να το ξεχάσω. Με εντυπωσίασε: «**Τρώτε κοπριά, εκατομμύρια μύγες δεν μπορεί να κάνουν λάθος**». Προσοχή! Δεν είναι αστείο! Μην παρασυρόμαστε! Είναι δυνατό αυτού του είδους η νοοτροπία να οδηγήσει σε διέξοδο; Μένουμε στο σκότος και καθημένοι μάλιστα, χωρίς διάθεση για κίνηση εξόδου, επειδή το κάνουν και οι άλλοι; Σήμερα δε, με περισσότερο θράσος, αναβαθμίζοντας τη διάπραξη της αμαρτίας σε επιστημονικό μελέτημα; Ναι. Η αμαρτία έγινε ένα από τα βασικά αντικείμενα μελέτης της επιστήμης. Αφού δεν υπάρχει **αιωνιότητα και κρίση**.

Γι' αυτό δεν πρέπει να μένουμε μόνο στα γλυκά λόγια, αλλά να ακούμε όλην την αλήθεια.

Ερμηνεύοντας ο **Ζιγαβηνός** το στίχο

Ματθ. 16, 26: «*τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν*

αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ», σχολιάζει: «**Αδύνατον ένα τινά τον κόσμο όλον κερδίσει**

ει δε και δυνατόν ην, ουδέν όφελος. Τα

μεν γαρ του κόσμου πάντα θνητά εισίν' η δε ψυχή αθάνατος. Και τούτων μεν η τέρψις

πρόσκαιρος, ταύτης δε η κόλασις αιώνιος». (Είναι αδύνατο να κερδίσει ένας μόνος

του τον κόσμο, αλλά κι αν είναι δυνατό να τον κερδίσει, δεν έχει κανένα όφελος.

Διότι όλα τα του κόσμου είναι θνητά, η δε ψυχή είναι αθάνατη. Και κατά συνέπεια η ευχαρίστηση απ' αυτά πρόσκαιρη, η δε κόλαση αιώνια).

Η ψυχή

έχει άλλη δίψα, μεγαλύτερη, βαθύτερη. Σαν **αιώνιο**

θεϊκό δημιούργημα έχει ανάγκη να οδηγηθεί εκεί από όπου προήλθε. Να πιστέψει πως αδιαλείπτως στη ζωή παραστέκει το μυστήριο.

Να τραφεί **με τις αιώνιες πνευματικές τροφές** και να νιώθει μια χορτασιά αχόρταστη, μια πληρότητα απλήρωτη, μια τελειότητα ατελείωτη. Έναν πλούτο που εκχέεται και σκεπάζει καθετί γήινο και περαστικό απ' αυτήν τη ζωή και το αντιπαρέρχεται, **αντικαθιστώντας**

τα πρόσκαιρα με τα αιώνια, καθώς έκαναν οι άγιοι. Θα είναι πολύ αργά, όταν έρθει η ώρα να ακούσει το «**μακαρία η**

οδός» και το «**αιωνία η μνήμη**»

στην εξόδιο ακολουθία της. «**Διά την του**

καιρού βραχύτητα πάντα τα εν σπουδή νυν υπάρχοντά τισιν ως ουκ όντα οφείλομεν

ηγείσθαι» (Επειδή η παρούσα ζωή είναι πολύ σύντομη, γι' αυτό όλα για τα οποία αγωνίζονται με κόπο και αγωνία

να τα αποκτήσουν κάποιοι άνθρωποι, οφείλουμε να τα θεωρούμε ως μη υπάρχοντα). (Οικουμένιος)

Διότι ούτε κι αυτή η ορθολογιστική, η λεγόμενη

ρεαλιστική αντιμετώπιση των καταστάσεων είναι αρκετή να σταθεί οδηγός στον έλεγχο της ορμής των παθών. Περιορίζεται στα ανθρώπινα μέτρα. Διότι έχει όρια.

Έχει το «μέχρι εδώ». Κι όταν ξεπεραστεί

το «μέχρι εδώ», μπορεί να γίνουν τα πάντα, συνεργούντος και του διαβόλου, ως έχοντος αποκομίσει δικαιώματα. Έτσι επαναλαμβάνεται ο φαύλος κύκλος συνοδευόμενος

από την «ιερή αγανάκτηση», κάθε που συμβαίνει κάτι τρομερό, κάτι απρόσμενο, από πρόσωπα που «δεν το περιμέναμε», διότι ήταν «καλοί άνθρωποι και ποτέ δεν έδωσαν δικαίωμα» και τα τοιαύτα. Αν δεν

υπάρχει πίστη στην **μακάρια αιωνιότητα** και αγώνας για την απόκτησή της, όλα είναι

οριακά. Όλα είναι πιθανά.

Ποιος είσαι άνθρωπε; Έκανες την υπέρβαση;

Βγήκες από τον εαυτό σου; Πίστεψες πως χρειάζεσαι προετοιμασία από εδώ για την **αιωνιότητα**; Αλλά αυτό στοιχίζει, λες.

Ζητάει. Τι ζητάει; Την εκκοπή του θελήματος. Την υπακοή. Στο Ευαγγέλιο, στους Αγίους, στην Εκκλησία, που έχει όλα τα

φάρμακα, για κάθε θεραπεία. Γιατί αυτό χρειάζεται η κάθε ψυχή. Όλων μας.

Σε κάποιον

κήρυγμά του ο επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης ανέφερε το εξής περιστατικό, που σχετίζεται

και με τον τόπο μας, το Κιλκίς, και έλαβε χώρα πριν από τη μάχη της απελευθέρωσής του:

«Αγαπητοί μου! Η πατρίδα μας από την αρχαιότητα κήρυττε την αθανασία, πίστευε στην αιωνιότητα, και αυτή φωτίζει τις σελίδες της ιστορίας της. Στη χώρα αυτή η ύλη δεν ήταν σκοπός, αλλά μέσον για τη δόξα του πνεύματος, μαρτυρία αθανασίας και αιωνιότητας.

Πριν από τη μάχη του Κιλκίς, το 1913, όπου εκρίνετο το μέλλον της Ελλάδος στα Βαλκάνια, είχαν συγκεντρωθεί νύχτα στη σκηνή του βασιλέως στρατηλάτου όλοι οι ανώτεροι αξιωματικοί και έπαιρναν οδηγίες.

- Αύριο το Κιλκίς πρέπει να πέσει! είπε ο βασιλεύς. Οι αξιωματικοί αμίλητοι είχαν πάρει την απόφασή τους και ένας εκ μέρους όλων απήντησε:

- Μεγαλειότατε, αφού το διατάσσει η Ελλάς, το Κιλκίς θα πέσει. Καλήν αντάμωση στην αιωνιότητα!...

Την επομένη το Κιλκίς έπεφτε, αλλά οι περισσότεροι από τους άνδρες εκείνους δεν υπήρχαν πλέον στη ζωή.

Ανέφερα το ανέκδοτο αυτό, για να δείτε πόσο ζωηρή ήταν στις καρδιές των ηρώων μας η πίστη στην αιωνιότητα».

Θυμάμαι ακόμη που στα γυμνασιακά μας χρόνια τραγουδούσαμε το τραγούδι:

Ναι εκεί, ναι εκεί, θέλομεν ποτέ συναντηθεί,

Ω, πατρίς ουρανία, τρισευδαίμον και τρισποθητή!

Ήταν

κι αυτό το τραγουδάκι μια υπενθύμιση, όπως και τόσες άλλες, πως υπάρχει η αιώνια ζωή στους ουραμούς, ο ίδιος ο Χριστός, που μας περιμένει με ανοιχτή την αγκαλιά.

Και

ο ιερός Αυγουστίνος σε μια από τις προσευχές του αναφωνεί προς τον Κύριο:

«Σου κραυγάζω, Κύριε, δεν θα μ' ακούσεις; Άκουσέ με, που σε κράζω από την μεγάλη αυτή θάλασσα και βγάλε με στο λιμάνι της αιωνίου μακαριότητας».

Να μας αξιώσει ο Θεός, όσο ζούμε, να αναφωνούμε μαζί με τον Άγιο:

«Ω, ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ, Ω, ΜΑΚΑΡΙΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ, ΚΑΛΗΝ ΑΝΤΑΜΩΣΗ!».

Κιλκίς, 14-5-1015